კვირა, 27 ოქტომბერი 1929 წ. № 44 (228) ფასი 10 კაპ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზი

ბაბუა და შვილიშვილი

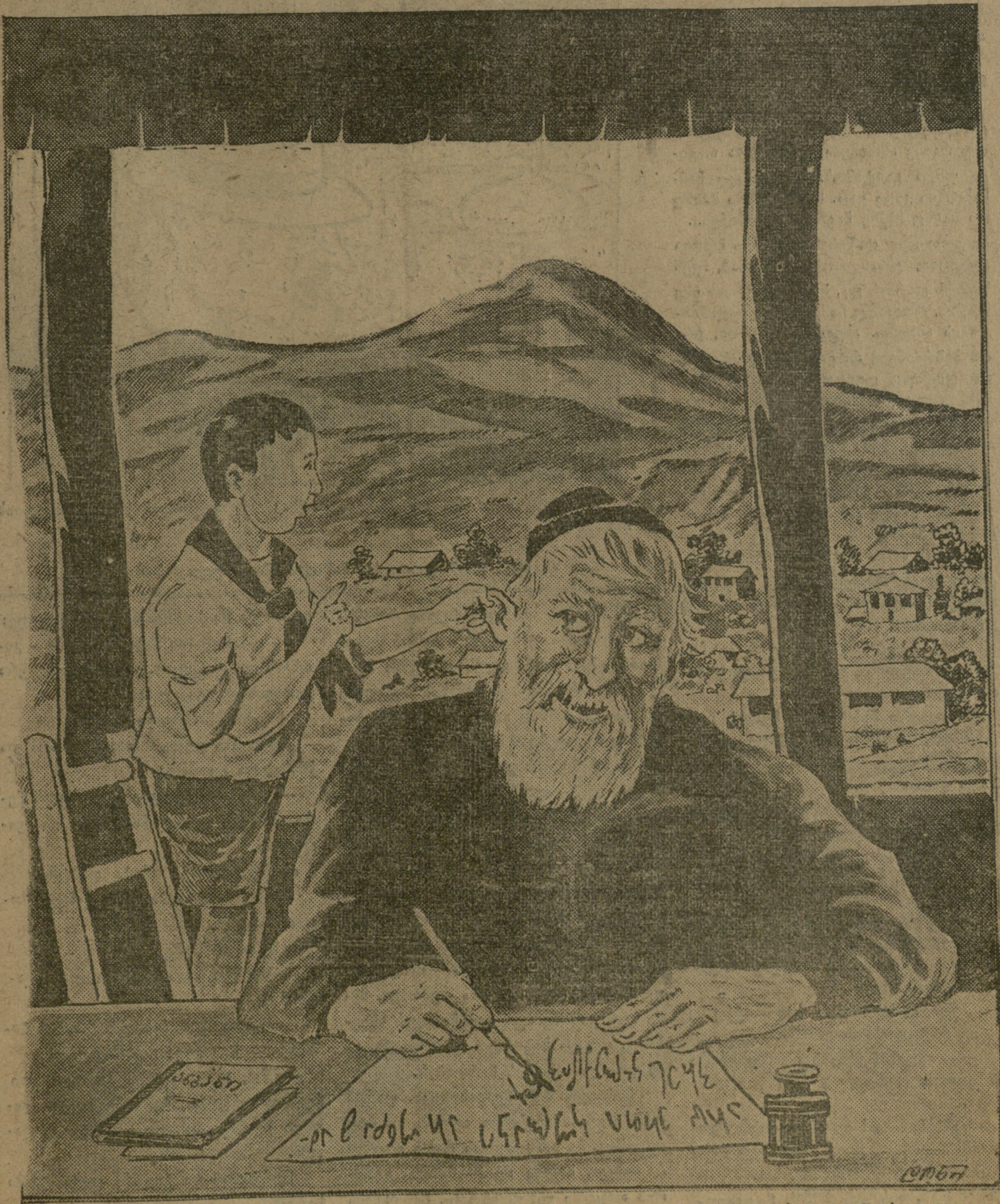

ბაბიკა, რატომ ურევ ერთმანეთში „შ“-ს და „წ“-ს? კიდევ რომ შეგცდეს, მეორე ყურსაც აგიწევ!

ლიკვიდაცია

შეფი სოფლად

— ჩემს რაიონში არ შეიძლება წ.-კ. უცოდინარობის ლიკვიდაციის ჩატარება?

— რატომ?

— იმიტომ რომ უდიდესი ნაწილი წ.-კ. უცოდინარია.

თუმცა „სოფლისა და ქალაქის კავშირის საზოგადოების“ წევრად ვითვლები, ერთ-ერთი სოფლის საშეფო კომისიის თავმჯდომარეც ვარ და ამასთანავე „პირი სოფლისაკენ“ ხომ მუდამ პირზე მაკერია, მაგრამ, მაინც არ იქნა და წრევანდლამღის ტფილისის საზღვრებს ვერ გავცილდი.

ოცი წელიწადია ჩვენი სოფელიც არ მინახავს.

ნურავინ გაიკვირვებს და ცოდვათ ნუ ჩამომართმევს.

ცოლშვილის პატრონი ვარ. ჩემი ცოლი ჯიუტი ადამიანია, რომელმაც თუ რაიმე ამოიჩემა, უეჭველია თავისი უნდა გაიტანოს. ამასთანავე სამსახურის კაცი ვარ. სამსახურში მაინც და მაინც საქმე მაგრათ არა მაქვს...

ერთ-ერთ დაწესებულებაში ბუღგალტერათ ვმსახურობ, მაგრამ, ჩვენ შორის დარჩეს და, ბუღალტერიის ისე შესმის, როგორც ჩინეთის და ავღანისტანის ამბები.. ასეთ პირობებში, ერთი მიბრძანეთ, როგორ შეიძლება ერთი დღითაც დავტოვო სამსახური, რომელსაც კრუხივით ვაზივარ. ასე მგონია, ერთ დღეს რომ სამსახურში არ მივიდე, ჩემს მაგიერ სხვა დამიხვდება.

წრეულს კი სულ სხვაგვარად დატრიალდა საქმე. ცოლმა კატეგორიულად მომთხოვა — აგარაკზე გაგზავნა. უარის თქმა აბა როგორ შემეძლო. ერთი თვის შვებულებაც მიწევდა. ავდექი და ცოლ-შვილით ჩვენს სოფელში წავედი.

მართალია, ჩვენი სოფელი აგარაკათ არ ითვლება, მაგრამ ცოლს წინააღმდეგობა არ გაუწევია...

სოფელში ბაბუას და ბებიას ვესტუმრეთ, რომლებმაც აღტაცებით მიგვიღეს. სოფლელებს პირველად ჩემი ნახვა გაეხარდათ.

— როგორ დაგვივიწყე, არა გრცხვენია? — მისაყვედურა ერთმა.

— არა უშავს, ერთ თვეს მაინც ჩვენთან იქნება, დახმარებას გაგვიწევს, დაგვარიგებს —სთქვა მეორემ.

რამდენიმე დღის შემდეგ მართლაც მოვიდენ ჩემთან და სოფლის საჭიროროტო საკითხებზე მოხსენების გაკეთება მომთხოვეს.

— ვაი, ამ საქმეს! — გავიფიქრე მე და ავადმყოფობა მოვიმიზეზე.

ერთ დღეს სკოლის ეზოში კრება მოეწვიათ, რომელსაც მეც დავესწარი.

— ამხანაგებო! დაიწყო თავმჯდომარემ! — თქვენ ყველას გაგიგონიათ: „ცოდდნა სინათლეა, უცოდინაროგბა კი სიბნელე“. ნიკოლოზის დროს ჩვენ არ გვასწავლიდენ, რადგან ხალხის სიბნელე მათთვის საჭირო იყო. აბა, ვინ იცოდა მაშინ წერა-კითხვა? არავინ. დღეს კი ჩვენი მთავრობაა, რომელსაც ხალხის სინათლე უნდა. ამიტომაც არის, რომ ჩვენი ბავშები იზრდებიან სკოლებში..

მაგრამ ჯერ კიდევ ჩვენში ბევრი არიან უსწავლელები. აბა, ასწიეთ ხელი, რომლებმაც წერა - კითხვა იცით! აი, ხომ ხედავთ, ამდენ ხალხში რამდენიმემ ასწია ხელი, დანარჩენს კი წერა - კითხვა არ სცოდნია! — და თავმჯდომარემ დიდხანს ილაპარაკა წ.-კითხვის უცოდინართა ლიკვიდაციის შესახებ და ბოლოს მოუწოდა ყველას ესწავლათ წერა - კითხვა. მისი სიტყვის შემდეგ ილაპარაკეს სხვებმაც. ყველა საჭიროთ ცნობდა წ.-კ.-ის უცოდინარობის მოსპობას.

მთხოვეს მეც მელაპარაკა. უარის თქმა არ შეიძლებოდა. ავდექი და მეც დავიწყე. მე არ ვიცოდი რაზე ვლაპარაკობდი. ხალხი არ მისმენდა. სიმწრის ოფლში ვიწურებოდი, ბაბუაჩემს თავი ჩაეღუნა. მივხვდი — საქმე ცუდათ იყო და სიტყვა ასე დავასრულე:

— ამხანაგებო, საჭიროა წერა - კითხვის ლიკვიდაცია. გაუმარჯოს წერა კითხვის ლიკვიდაციას!

ხალხში ჩოჩქოლი შეიქნა.

წამოდგა ერთი ახალგაზრდა და ხმამაღლა დაიძახა:

— ამხანაგი შეცდა. გაუმარჯოს წერა-კითხვის უცოდინარობის ლიკვიდაციას.

თავმჯდომარემ კრება დახურა.

მე და ბაბუაჩემი ერთად მოვდიოდით სახლში.

გზაში ის შემეკითხა:

— შვილო, რას ნიშნავს ლიკვიდაცია?

— ლიკვიდაცია, ბაბუა მოხპობას ნიშნავს. — მორცხვათ უპასუხე მე.

— ჰო, ლიკვიდაცია მართლა კაი სიტყვა ყოფილა, მარა ჩვენ წერა-კითხვა გვინდა და არა მისი ლიკვიდაცია.

სთქვა მან და ჭალარა ულვაშებში ჩაიცინა.

ნიანგი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ALAR IcxovrebA“

ხოფ. შუქნარში წერა-კითხვის უცოდინარობის სალიკვიდაციო სკოლის დაარსებამ მთელი სოფელი აალაპარაკა.

გლეხობა აღტაცებითა და სიხარულით შეხვდა ამ ამბავს.

მაგრამ იყვნენ ისეთებიც, რომლებსაც თავზარი დასცა და ყურები ძირს ჩამოაყრევინა ამბავმა. ესენი იყვნენ: მამაო ათანასე, კულაკი ამბაკო, ჩარჩი ალფესა და ექიმბაში სოფრო.

***

— **აკი** გეუბნებოდი, შე გამოყეყეჩებულო, რომ ანაფორა გაიცვრე და მაგ გაბურდნული თმა-წვერი გაიკრიჭე-მეთქი?!—უსაყვედურებდა ათანეს ფოფოდია. — რალაც ორი-სამი მორწმუნე გყავდა, და ეხლა ისინიც შემოგეცლებიან.

— ენა დააჩუმე, თორემ, რომ ავიღებ ამ ჯვარს, ზედ თავში გთხლიშავ. მთელი სოფელი რომ დამცინის ისიც მეყოფა და შენ კიდევ ნუღარ მიმატებ!— შეუტევდა ათანასე და რომ მდგომარეობა კიდევ უფრო არ გამწვავებულიყო ცოლსა და მის შორის, სახლიდან მიდიოდა.

— იცანე, შენგან არ მიკვირს ასეთი ბავშური საქციელი!?—უთხრა ათანასემ ერთ გლეხს, რომელსაც წიგნები იღლიაში ამოეჩარა და სალიკვიდაციო სკოლისაკენ მიდიოდა.— რატომ ჰკარგავ ცხოვრებას მშვენიერ სამოთხეში? განა არ იცი, რომ მაგ წიგნებში ღვთისა და სარწმუნოების გმობას გარდა, არაფერია შიგ? თუ ის გგონია, რომ ღმერთი მაინც სამოთხეში მიგიღებს? მაგ წიგნებმა ჰქნეს, რომ ქვეყანა არიეს: მეფე და ღმერთი ჰგმეს. თავი გაანებე მაგ მაცდურსა და ბოროტ საქმეს, თორემ ჯოჯოხეთი არ აგცდება. მერე ჩემი ბრალი არ იყოს, რომ ღმერთმა არ შეგიბრალოს.

— რაკი შენ ასე შეუბნები, მართლაც ძალიან საჭირო ყოფილა წერა-კითხვის ცოდნა და ყოველივე ძალღონეს ვიხმარ, ვისწავლო!—უთხრა ივანემ და სკოლის ეზოსკენ გადაუხვია.

ათანასე დაიბნა. ვერ გაეგო ივანეს სიტყვები. ერთხანს გაშტერებული უცქერდა სკოლის ეზოში მიმავალ ივანეს, ბოლოს თითქოს გონს მოვიდა, ზეცისკენ აიხედა და ბრაზისაგან ღმერთს შეუკურთხა:

— შენი ღმერთობაც კი შევარცხვინე! ღმერთი კი არა, მთხლე ხარ, მთხლე.

— **ALAR** icxovreba da ei arris!— fiqrobda kulaki ambakoma.— esenebi, rom wera-kitxvas seiswavlidan, mosavalic metic eqnebat, radgan wignebidan gaigebenebi, tu rogorac unda mibwas damuSavebas. yvela kolekturebi chaewerebi da isev SemavirCebenebi, rom gasaqani alar meqneba. mokvamagire rom wera-kitxvas seiswavlis, is gamiCerdeba me asetebirobebSi? swori, rom meorec mosvlaa! gagonila odesme asetebi ambavi?!

— **mokxucebul** qalsa cxovrebis saSuaobas ar mavlenen. alar icxovreba am kveynad,rad unda sofelsa wignebi? glexebi rom wignebs iswavlis, meore cemTan alar movi. gaigebs cems minebs da matyuarobas. avadmyofobis dros, eqimsa mimartavs. vai, cemo karabadinoma!— mosTqvamda eqimbaSi sofrom.— gairyvna sofelic... wadda dromeba!

— **ALAR** icxovreba, ara, da is arris, qalaqSi tyavi gadasaxadebiT isev gamavzrebs, rogorac me vaZrobdi dRemde aq sofelebs. glexebi rom wera-kitxvas isswavlis, mere me movatyuebi mas? aqsuu, ra dromdgeba!.. cemeburad vuangarebdi, sCoTqSi gavkravd-gamovkravdi: abazi da SvidiT kapeiki, esac Sen sami abazi da cxra kapeiki-meTqi vetyovdi da masac sxeroda. buqbutebda carCi alfesa.

— alar icxovreba, — ambobden glexebic,— TU kacma exla wera-kitxva ar icis. sircxvilic arris, rom ar visswavlot. uCodinari imitom varT, rom uwindesi mTavrobebi saSuaobas ar gvaZlevenen — gvesswavla. exla ki cvenni mTavrobaa. TviTonac mTavrobas modis da gvasswavlis; gveubneba — isswavlenoo.

— **„TU kacsa codna ara aqvs**

gastanxavs wuTi-sofelsa! — daumata qalarma moxucma, romelsac cal xelSi wigni da fanqari eWira, xolo meoreSi — grZelcaRiani CibuxI. **I—I.**

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სოფლად

„ტარტაროზის“ დავალებით სოფლებში გავემგზავრე. დავალება ასეთი მქონდა: გამომეკვლია, თუ რამდენად წარმატებით მიდიოდა სოფლებში წერა-კითხვის უცოდინარობის ლიკვიდაცია.

ტფილისიდან დილით წასულმა შუადღისას მივაღწიე ერთ სოფელში და პირდაპირ ლიკპუნქტისაკენ გავეშურე.

პუნქტთან რამდენიმე ათეული გლეხი შეკრებილიყო და ტკბილად მასლაათობდენ.

— გამარჯობათ თქვენი,—გადავძახე ყველას.

— გაგიმარჯოს!

— მე მოვედი გამოვარკვიო, რამდენად წარმატებით მიდის თქვენთან წერა-კითხვის უცოდინარობის ლიკვიდაცია.

— ძალიან კარგად, შენი ჭირიმე, —წამოიწია წინ ერთი გლეხი,—ხოლო ცოტა რამ გვაკლია. — და, ულვაშებში გაიღიმა.

— მაინც რა?

— ისა, რომ წიგნები გვაქვს, პუნქტი გვაქვს, ხოლო მასწავლებელს უცდით, ეს ორი თვეა არაქინ არა სჩანს.

ჩემთვის საკმარისი იყო ეს პასუხი. ყველაფერს მივხვდი. ჩავსწერე ბლოკ-ნოტში და გავსწიე მეორე სოფლისკენ.

***

მეორე სოფელში, როცა გლეხებს შევეკითხე:—გაქვთ ლიკპუნქტი თუ არა,—ერთმანეთს გადახედეს და სიცილი დამაყარეს:

— ეეე, შენ ფრანციცულად კი ნუ ლაპარაკობ შვილოსა, ჩვენებურად სთქვი.

— აი, მე ის მინდა გავიგო—წერა-კითხვას თუ გასწავლიან?

— ჰოო, აი ეგრე თქვი. წერა-კითხვას გვასწავლიან, ხოლო კარგ დარში.

— როგორ კარგ დარში?—ვკითხე გაკვირვებულმა.

— როგორ და იმიტომ, რომა, აი, შენობა არა გვაქვს... და გარედ გვასწავლიან.

***

მესამე სოფელში გადაველი. ლიკპუნქტი ვიკითხე, ხოლო ფრთხილად, სიცილი რომ არ გამოეწვია. მიმიყვანეს და მაჩვენეს, ლიკპუნქტთან ოციოდე კაცი იდგა რიგში.

— რა ამბავია? რისია ეს რიგი?— ვიკითხე.

— ესა, ამხანაგო იმისაა, რომ ჩვენ წერა-კითხვას ვსწავლობთ და ამ სოფელში მხოლოდ ერთი წიგნია. ამიტომ რიგში ვდგევართ და რიგრიგობით გვასწავლის ჩვენი მასწავლებელი.

***

მეოთხე სოფელში შესანიშნავი ლიკპუნქტი დამხვდა. შევედი შიგ. აუარებელი წიგნები, პლაკატები და საგლეხო ლიტერატურა იყო. ვიღაცას მაგიდაზე ჩამოძინებოდა. ფრთხილად გავაღვიძე. უცებ წამოვარდა. შემხედა და გაიღიმა:

— ჰოო, თქვენ წერა-კითხვის უცოდინარი ხართ? მაშ დაბრძანდით, შეუდგეთ მეცადინეობას. ეს არის ა...

— მოითმინეთ, უკაცრავად. წერა-კითხვის უცოდინარი კი არა ვარ, მე „ტარტაროზის“ კორესპონდენტი გახლავართ. მინდა გავიგო—თქვენ სოფელში როგორ მიდის წერა-კითხვის უცოდინარობასთან ბრძოლის საქმე? თუ რაიმე გაკლიათ მაგ დარგში?

— ჰოო, მაგ დარგში რა მოგახსენო. არაფერი არ გვაკლია. წიგნი ბლომად გვაქვს, ლიკპუნქტიც, მასწავლებელიც მე გახლავართ, ხოლო ცოტა რამ გვაკლია.

— მაინც.

— ისა, რომ ამ სოფელში წერა-კითხვის უცოდინარი არავინა გვყავს! —გულდაწყვეტით მიპასუხა მასწავლებელმა.

დათუნა.

სიცრუეს

მღვდელი (გლეხს):—აი, ჩემო დავით, აკი გეუბნებოდი, რომ კომუნისტებიც მოვლენ ჭკუაზე და ღმერთს იწამებენ - მეთქი? მარა ეხლა გვიანია.., ხომ დამარცხდენ!.. ყველას ომი გამოუცხადებია ამათთვის... მოდიან, მოდიან ჩვენები!

პირის გემო

ამაღლება, (გურია)

თურმე გლეხკომს გასახრავად
შეპარვია ვინმე მელა,
და ქანქარი ექვსასამდე
შეუსანსლავს ნელა-ნელა.

ბოლოს დახე, მთელად შთანთქა:
საით, სიდან, გაჩნდა ტურა,
და დოვლათი მშრომელების
ცეცხლის ალში შეაცურა.

თუ სამება ეტლს მოელის, —
აქ მელიტონს მოყავს ავტო
არ იფიქროთ—მის ეზოში
ჩაივლიდეს იგი მარტო.

საკეციეს თავზე გავლით
შეუდგება მაღლა მთაში
თუ ნოე არ შეეფეთა,
თავს ამოყოფს ჯაპანაში.

ვერ გავიგეთ ვინ განაგებს
სალამოებს, თუ ალეგრას,
არც დეფიციტს უჩანს ბოლ.
არც ზურგების ხშირ „მოლენგვრას“.

გლეხებს მოაქვთ ალეგრისთვის
წიწილები შენაწირი,
მაგრამ მაინც ვახშმებზე სულ
თანხა რჩება მეტად მცირე.

„უჩინ-მაჩინი“.

მოკლე ფეხები აქვს

დავითი:—როგორ მატყუილებდა ჩვენი ხუცესი, როცა წერა-კითხვა არ ვიცოდი? თურმე ყველაფერს პირიქით მეუბნებოდა!

ახალი საწარმოო კვირა

შვებულებიდან დაბრუნდა თუ არა ტრესტის დირექტორი არხიპო, შეუდგა თავისი მოვალეობის „პირნათლად“ შესრულებას.

— ამხანაგებო,— განუცხადა მან თავის თანამშრომლებს, —თქვენ ალბად მოგეხსენებათ, რომ პარტია და ხელისუფლება დიდი ყურადღებით ეპყრობა აპარატის წმენდის საქმეს. ამასთან ერთად იგიც უნდა მოგახსენოთ, რომ ჩვენ, თუმცა გავიარეთ წმენდა და ბევრი ჩვენგანი წყალიდან მშრალი გამოვედით, მაგრამ მაინც დიდი სიფრთხილე და სტრატეგიული თავდაჭერილობა გვმართებს ყოველ უბრალო მოქალაქის მიმართაც კი.

მოსალოდნელია ამ დღეებში თავს დაგვესხას მსუბუქი კავალერია.

ისინი ხომ ნამდვილად გულთმისნები არიან, თორემ საიდან შეიტყვეს, რომ მე თერთმეტ საათზე მოვდივარ სამსახურში. ან კიდევ, როგორ გაიგეს, რომ მე ჩვენი კედლის გაზეთის სარედაქციო კოლეგია დავარბიე?! ვერ წარმოვიდგენდი, თუ იმასაც შეიტყობდენ, რომ მე კუთვნილ შვებულებას ორი კვირით გადავაშორე, ან ეს საიდან დაესიზმრათ, რომ 1500 მ. ვალად მედება ადგილობრივ სალაროდან?!

ჰო-და, ამიტომ ფრთხილად უნდა ვიყოთ... ის მინდოდა მეთქვა... რა უნდა მეთქვა?.. მაგრამ მგონი თორმეტი დარეკა, სხდომას ვწყვეტ რამოდენიმე საათით, ბუფეტში მიმეჩქარება... გადაუდებელი საქმე მაქვს.

გადადგა ნაბიჯი არხიპომ თუ არა, წინ მუშა შეეჩეხა.

— თუ შეიძლება ერთი წუთით, ამხანაგო, დირექტორო!— მიმართა მან არხიპოს.

— რა გინდათ, მოქალაქე?

— მე თქვენთან მოსალაპარაკებელი მაქვს სოცშეჯიბრების შესახებ... ახალი ხელშეკრულებას გთხოვთ დავსდოთ...

— რა დროს ეს არის, შე მამაცხონებულო? ხელშეკრულება ახალი კი არა, ძველი ვერ შეგვისრულებია. ვის აქვს მაგის თავი? დატვირთული ვართ ყელამდე, ახლახან მივიღეთ მუშგლეხინიდან ახალი ინსტრუქცია განუწყვეტელ საწარმოო კვირაზე გადასვლის შესახებ.

— მაშ როგორ მოვიქცე?

— შემოიარეთ ხვალ.

მეორე დღეს არხიპოს მუშებთან გაერთიანებული კრება ჰქონდა, სადაც ის მოხსენებით გამოვიდა.

— ამხანაგო, დაიწყო მან,—თანახმად მუშგლეხინის ინსტრუქციისა, რამოდენიმე წარმოება - დაწესებულება უკვე გადავიდა განუწყვეტელ საწარმოო კვირაზე... ჰო-და, ამხანაგებო, ეს ახალი საწარმოო კვირა ხუთ წლიან გეგმის წარმატებითი შესრულების საწინდარია. განუწყვეტელ საწარმოო კვირით ჩვენ ავწევთ შრომის ნაყოფიერებას, განუწყვეტელ საწარმოო კვირით ჩვენ მოვსპობთ და ძირში აღმოვფხვრით ლოთობას, სიმულიაციას, შრომის დეზერტირობას და ყოველივე დაუდევრობას. მხოლოდ ამ საშუალებით შეიძლება გიგანტიურ აღმშენებლობის წარმოება.

— კი, მაგრამ ხომ დავიხოცებით განუწყვეტელ მუშაობით?— იკითხა ვილაცამ.

— ამხანაგებო, გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად, მე საჭიროთ მიმაჩნია რამდენიმე სიტყვის თქმა განმარტებისათვის. ჩვენ გვექნება, ამხანაგებო, დასასვენებელი დღეები. თითეული ჩვენგანი 6 დღის ნაცვლად იმუშავებს ხუთ დღეს.

***

დილის 10 ს. იქნებოდა, როცა არხიპომ შეაღო კაბინეტის კარები, პორტფელი უგულოთ მიაგდო, და შეუდგა გაზეთის კითხვას.

დარაჯი და დამლაგებელი ქალი გასაღების ჭუჭრუტანიდან იცქირებოდენ, უნდოდათ შიგ შესვლა, მაგრამ ვერ ბედავდენ.

— შედი ბარემ და გაიგე, რომელია ჩვენი დასასვენებელი დღე, თორემ ვინ იცის, ამ კვირაში სულაც არ მოვიდეს. მას შემდეგ რაც ჩვენი ტრესტი განუწყვეტელ საწარმოო კვირაზე გადავიდა, სამ დღეში ერთხელ თუ შემოიხედავს, თორემ დანარჩენ დღეებში კაბინეტი ობლად არის მიტოვებული.

— ოთხ-ხუთ დღეს კვირაში წინედაც ქე აცდენდა ბეჩა.—ამბობს დამლაგებელი.

— შე ქალო, წინანდელ კვირაში შვიდი დღე იყო, ახლანდელ კვირაში კი ხუთი დღეა. ხუთივე თუ გააცდინა, როგორ უნდა ასწიოს შრომის ნაყოფიერება?

ამ დროს შემოვიდა სპეცხალათიანი და პირდაპირ დირექტორის კაბინეტისაკენ გაემართა.

— დირექტორს არ სცალია, ამხანაგო.—გადაეღობა წინ დარაჯი:

— მე საქმეზე ვარ.

— ასე აქვს, ბატონო ნაბრძანევი, რომ არავინ შემოუშვათო.

—:—

სპეცხალათიანი დირექტორის წინაშე სდგას.

— ხვალ!—მიმართა სპეცხალათიანს თავაუღებლივ დირექტორმა.

— ხვალ კი არა, დღესვე უნდა დამითომ, მოქალაქე, ეს თქვენი თანამდებობა.

— ჰა, რაო?—არხიპოს გაზეთი ხელიდან გაუვარდა.

— დიახ, ამხანაგო, ახალი საწარმოო კვირა, ახალ მუშაკს ითხოვს.

დონ-კიხოტი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ყალბი შეხედულება

ადექი, კაცო. არ გესმის ქარხნის საყვირი? არ მიდიხარ სამუშაოთ, რომ ასე უდარდელათ ხვრინავ?

— მაცალე, ქალო, ძილი. დღეს არ მივდივარ.

— რატომ არ მიდიხარ?

— იმიტომ, რომ განუწყვეტელ საწარმოვო კვირაზე გადავედით და დღეს ჩემი დასვენების დღეა.

— რა მოუსაზრებელი კაცი ხარ, მე საცოდაო. დღეს მეც ვისვენებ; შენ სხვა დღე აგერჩია!

—ვითომ, რატომაო?.. უკეთესი არ არის, რომ ორივე ერთად ვისვენებთ?

— არ არის უკეთესი. დღეს მე ვისვენებ, მე ვარ თავისუფალი, ბავშსა და ოჯახს დღეს მე მოუვლიდი, ხვალ შენ დაისვენებდი და შენ მოუვლიდი.

— მხოლოდ ამისთვის?

— დიახ, ამისთვის.

— აბა, ერთი მითხარი, რა ვაჟკაცის საქმეა ბავშვის და ოთახის მოვლა? მაგისთვის ხომ ქალები ხართ გაჩენილი.

— როგორ? ქალებმა ქარხანაში და ოჯახშიც უნდა იმუშაონ?

— რა შრომათ უნდა ჩავთვალოთ ბავშისა და ოჯახის მოვლა?'

— არაფერია ხომ?

— არაფერი.

— კარგი აბა...: ვნახოთ!

—:—

—სად მიდიხარ ქალო. გაგავიწყდა, რომ დღეს დასვენების დღე გაქვს? უთხრა დათიკომ ცოლს, როცა უკანასკნელი ქარხნის საყვირზე სასწრაფოდ წამოდგა.

— დღეს აღარ ვისვენებ. ხვალ არის ჩემი დასასვენებელი დღე. ბავშს კარგად მოუარე, ოთახი მიალაგე, სადილი მზად დამახვედრე!—დაუბარა ცოლმა დათიკოს და ქარხნისაკენ გაეშურა.

—:—

— დეეეედააა... დაიწყო ბავშვმა ტირილი და ლოგინზე წამოჯდა.

— დაიძინე გენაცვალე, ჯერ ადრეა!

დათიკომ დააწვინა ბავში და თვითონაც მიწვა დასაძინებლად, მაგრამ ბავშმა ტირილს უმატა, ბრაზისაგან საბანი იატაკზე გადმოაგდო და ლოგინიდან ტიტველა ჩამოვიდა.

— რა გიჭირდა, ბიჭო, გეცლია ამ დილით ძილი!—უსაყვედურა დათიკომ ბავშს და ტანზე ჩაცმა დაუწყო.

— მშია, მამა.—ტირილითვე წარუდგინა მოთხოვნილება ბავშმა დათიკოს.

დათიკომ გამოიღო შკაფიდან პური და ყველი და მიაწოდა ბავშვს. ბავშმა დაიწუნა, გამოართვა, იატაკზე გადააგდო და განგრძო ტირილი.

— ჩაი, მინდა, ჩაიიი.

— ოოო, რა მოთხოვნილებების კაცი ყოფილხარ!—ჩაილაპარაკა დათიკომ და შეუდგა „კერასინკის" ანთებას. როგორც იყო ბავშს ჩაი დაალევინა.

ოთახების დალაგება, დაგვა-დასუფთავებ: დიდი ვაი-ვაგლახით შეასრულა.

დათიკომ გადასწყვიტა „ცოლის ჯინაზე" დაემზადებინა სადილი, მაგრამ როდესაც წარმოიდგინა, რომ სანოვაგის საყიდლათ უნდა ბაზარში წავიდეს ბავშით ხელში (ბავში სახლში მარტოთ არ მოიცდიდა), შემდეგ სანოვაგის დარჩევა, დამზადება და, ერთი სიტყვით, დაუსრულებელი მუშაობა, თავბრუ დაესხა, ხელი ჩაიქნია და სთქვა:

— არა, ეს მე არ შემიძლია. ვაჟკაცები ჩვენი მუშა ქალები ყოფილან და არა ჩვენ მამაკაცები!

—:—

ცოლი დაბრუნდ .

— რა ჰქენი, დათიკო? ოთახი კი მიგილაგებია რაღაც გაჭირვებულათ, მაგრამ სადილი სად არის?

— უნდა გამოგიტყდე, რომ ამდენ ხანს არ ვაფასებდი თურმე შენს შრომას ოჯახში. ამიერიდან კარგად მეცოდინება, რომ ქალი მამაკაცზე მეტს მუშაობს და მამაკაცები უმადურნი ვართ.

— ეხლა გაიგე?

— ეხლა გავიგე, მაგრამ ნამდვილად გავიგე!

ტოქსინი.

„ეჭვიანი გასაწმენდი"

წმენდის დაწყების დღიდან კოტე ბიუროკრატიაძეს მოსვენება დაეკარგა.

— საშინელი სიზმარი ვნახე დღეს; ალბად, არა სასიამოვნო ამბავს გავიგებ!— უთხრა მან ერთ დილას ცოლს.

— ეხ, შენც მოგცლია, რომ სიზმრების გჯერა ირინე მონაზონივით. ბოლოს და ბოლოს სამსახურიდან დაგითხოვენ მეტი რა იქნება!— დაამშვიდა ცოლმა.

— მერე და ეს არ კმარა, ქალო?

— შენ ფიქრი ნუ გაქვს; იმ დაწესებულებებიდან გამოგაგდებენ, მეორეში მოეწყობი; სანამ მე კარგად გეყოლები, შენ ნურაფრის გეშინია.

— არ ვიცი რისი იმედი გაქვს? შენი მეგობარი ივან პეტროვიჩი პარტიიდან გააძევეს, შენ ძველ ნაცნობებს ეხლა გასავალი არა აქვთ...

— დაბერდი კაცი და ჭკუა მაინც არა გაქვს: რატომ ამდენხანს არ იცი, რომ პროტექცია მუდამ იქნება?

— არა, ამ ბოლო დროს ძალიან დიდი იერიშებია მიტანილი პროტექციონიზმის წინაამდეგ, ვინ არ გინდა, რომ მას არ ებრძოდეს?

ეს რაღაც ოხერი კავალერია რომ მოიგონეს, იმან ხომ სულ ძალა წაილო.

— კავალერია! „პადუმაეშ!".

— არა, ძალიან საშიში ხალხი ყოფილან თურმე ეხლანდელი კავალერისტები, ვაი იმის ბრალი, ვისაც ისინი გადაეკიდებიან... ხო, მართლა კავალერისტზე გამახსენდა, ვინ იყო გუშინ ის შენი „კავალერი" რომ ისე ახლოს გაგიარეთ და ვერც კი შემნიშნე? ქალო, შენ ასეთებს აღარ იშლი? რატომ მჭრი თავს? რატომ მარცხვენ ხალხში!?

— რაო? ეჭვიანობაც დაიწყე განა?

— არა, ისე ვსთქვი, სიტყვას მოყვა.

— ვისი წყალობით ხარ შენ დღეს სამსახურში? ვინ გაჭმევს პურს, თუ არა მე?

— ვინ და ჩემი თავი. ვმსახურობ, ჯამაგირს მაძლევენ და ვცხოვრობ!—გაბედა ცოლისათვის სიტყვის შებრუნება კოტემ.

— ვინ გიშოვნა ეს სამსახური?

— ხო, ეგ მართალია, შენ მომიხერხე, მაგრამ...

— ხო და ეხლა რომ იქიდან გამოგაგდებენ, თუ ნიადაგი მზათ არ იქნა ახალი სამსახურისათვის, ხომ ამოვწყდით სიმშილით? რატომ მაზე არ ფიქრობ შე ღვთის გლახა?

— თუ საჭირო ვინმეა, თუ გინდ დღე და ღამე იყავი იმასთან.

— დიახ, დიახ, ის ტრესტის ახალი გამგე გახლავთ, მეტად თავაზიანი და ზრდილობიანი კაცი... რასაც მიბრძანებ, ყველაფერს აგისრულებო!

— აშენოს ღმერთმა, კეთილი კაცი ყოფილა, მაგრამ ჯერ-ჯერობით შენ იმას ასე ძალიან მაინც ნუ დაუახლოვდები...

— რატომ ვითომ?

— იმიტომ, რომ მე მგონია, არ გამჩისტავენ: ან რას მერჩიან, რა ვიცი. მართალია, ძველათ ნიკოლოზის ოფიცერი ვიყავი, შემდეგ „პრისტავი", მენშევიკების დროს საგანგებო რაზმის აგენტი, მაგრამ რა უყოთ მერე! ხომ მინდოდა ცხოვრება? აა, რას იტყვი შენ?

— „მე რა ვიცი, ეგ გამწმენდ კომისიის საქმეა!

— მართალია, კომისიის საქმეა, მაგრამ ის შენი ახალი მეგობარი თუ ვარგა, მას შეუძლია მოაკვარახჭინოს საქმე!

— აპა, აპა, აპა! ამ ოხერ კომისიებს კაცი ვერ მიუდგება თურმე; რამდენი ეცადა ნინა პავლოვნა, მაგრამ ახლოც არ მიიკარეს.

ძველი.

„По случаю“

მოვრჩი სამსახურს თუ არა, გავსწიე სასადილოსაკენ, სადილის საქმელად.

კერძო სასადილოები, მართალია, არც ისე ცოტაა ბათომში, მაგრამ მაინც არ დავდივარ შიგ.

გზაზე ჩემი ამხანაგი მონასე შემომეერთდა და ჩემთან სადილობის სურვილი განაცხადა.

— ბიჭო, მანდ პურით ვერ გაგვაძღებენ და მოდი აგერ პური ვიყიდოთ!—მითხრა მონასემ.

ფურნეს მივადექით.

„პო სლუჩაი პერეუჩოტა, ზაკრიტ“. ეწერა კარებზე.

— ჯანდაბას მაგათი თავი. — ჩავილაპარაკეთ ჩვენ და უკან გამოვბრუნდით.

„წლიურ ანგარიშის გამო, სასადილო დაკეტილია“. დიდი ასოებით ეწერა სასადილოს კარებზე, რომელსაც ჩვენ მივადექით.

— წავიდეთ მეორეში. —სთქვა მონასემ და გამოვბრუნდით.

როცა მეორე სასადილოს მივუახლოვდით, ის იყო კარები დაკეტეს და კარებზე ისეთივე „პო სლუჩაი პერეუჩოტა“ მიაკრეს.

— არა, რა პერეუჩოტი მოუვიდათ მაგ ოჯახჭორებს! — სთქვა მონასემ და გამოვბრუნდით.

— იქიდან სხვა სასადილოებში მივედით, მაგრამ ზოგან „პო სლუჩაი“ ეწერა და ზოგან „წლიურ გადაანგარიშების გამო“.

— წავიდეთ ისევ მალაქიასთან!— მირჩია მონასემ, როცა ყველა სასადილოები შემოვიარეთ. მას არც „პოსლუჩაი“ სწამს და არც „პერეუჩოტი“.

ბათომში მალაქიას ვინ არ იცნობს. მისი პატარა სასადილო დღეში ხუთას - ექვსას კაცს ისტუმრებს. ვინ იცის რამდენი სადღეგრძელოები ისმება იქ. რამდენჯერ ნასიათდება ესა თუ ის პასუხისმგებელი ამხანაგი. რამდენს უკეთდება „ვიდვიჟენია“ და რამდენი სტოვებს ადგილს. ყველა ეს საკითხები იქ წყდება... :

მივედით... მაგრამ...

„პო სლუჩაი რემონტა“, სტოლოვაია ზაკრიტა“.—ასე ეწერა კარებზე. ამ მუდამ დაუკეტავ დუქნის დარაბები, დაკეტილი იყო.

გადავწყვიტეთ მუშკოოპში გვეყიდა ძეხვი, ყველი და იმით გვესადილა, მაგრამ რაკი მუშკოოპის თითქმის ყველა მაღაზიებს ისეთივე „პოსლუჩაი პერეუეჩოტა“ ჰქონდა აკრული, უსადილოთ დავრჩით.

მეორე დღეს აფთიაქის კარებს მივადექით წამლებისათვის და იქაც „პო სლუჩაი“ რომ დავინახე, ძალიან გამიკვირდა.

— ნუ თუ არ შეიძლება სხვანაირად?— ამეკვიატა ეს ფიქრი.

პ. ოგბოლი.

ძალაუნებურად

საბჭოთა ჰაეროპლანს, რომელიც ამჟამად აწარმოებს დედა-მიწის ჭარბი შემო გადაფრენას, ყველგან ფიფქ აღტაცებით ხვდებიან.

დეპეშებიდან.

— ეს ისეთი პროპაგანდაა, რომლის აკძალვა შეუძლებელია!

პარად ალე

მარანი (სენაკის მაზრა)

სკოლა ახალგაზრდობის
ენახე ცრემლმორეული;
გამგე ალექსანდრე კი,
მიმალული წყეული.

როცა გული ალექსში
ალეს უტოკდებოდა,
საქმეს გვერდზედ სტოვებდა,
თამბროს ტრფობით კვდებოდა.

სკოლის სიმინდ-ნიგოზი
სადაც უგზოდ ქრებოდა..
თურმე „საშას“ ბელელი,
მისთვის ილიმებოდა.

შეცდომებით სავსეა
ორდერების სერია,
გაცემულს და მიღებულს
თანხა სხვა უწერია,

ორმოც ფუთი სიმინდი.
ნეტავ რაღამ დალია?
(სკოლის შემოსავალში
აღარ უჩანს კვალია).

ფულიც გაფლანგულია
მისგან ბევრი მანეთი,
სკოლას არ მოხმარია
საქმისათვის არც ერთი.

ალეს ინტრიგანობით
საქმის კეთილ მდომები,
სკოლას აღარ რჩებოდენ
დიდხანს აგრონომები.

ალავიძე აგრონომს
აუტეხა შარია,
გააქცია ივნისში,
აქმე არივ-დარია.

ტეხნიკური მუშათი,
„გაცოდვილდა“ იმ წელში.
და ორმაგსა ჯამაგირს,
ივითონ იღებს ჯიბეში.

კითომც მან შეასრულა
აგრონომის ვალია,—
მაგრამ სად გაგონილა
აქლემი და გალია?

ლიუბიმოვი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ასე იყო

ჰმ!

ეს არ იყო ისტორიული დღე კაცობრიობის ცხოვრებაში: პირიქით, ეს გახლდათ ჩვეულებრივი დღე, მაგრამ უკანასკნელი მოგიკანი,— კვირა. უკანასკნელი იმიტომ, რომ, როგორც ყველას კარგათ მოეხსენება, კვირას ჩვენ უკვე აუკარით გუდა-ნაბადი და არქივს ვაბარებთ.

მაგრამ ამჟამად თემად აღებულია არა განუწყვეტელი საწარმოო კვირა, არამედ ჰიათურის რაიონის ზოგიერთი მომენტები.

დიაღ, გახლდათ კვირა დღე, დილა.

— მოვედი, მოვედი!—კოოდა „კუკუშკა“ მატარებელი.

როგორც ეს წესია და ისიც საერთოდ მიღებული, ჩვენ შეუხვიეთ მუშათა კლუბის სასადილოში.

— აბა, ერთი გვიშველეთ!

— რა მოგართვათ?

— მწვადი შეწვით (მადა, ხომ იცით უჭმელობის დროსაც მოდის ხოლმე).

— სამწვადე არ არის.

— მაშ ისე ხორცი იყოს.

— ხორცეული არა გვაქვს...

— აბა, ერბო-კვერცხი გააკეთეთ.

— კვერცხი არ არის და ესეც რომ ვიშოვოთ, ერბო არა გვაქვს.

— მაშ, მოიტანეთ რაც გეშოვებათ.

— საჭმელი არაფერი არ გვაქვს...

— მაშ, რით ვაჭრობთ, ამ სასადილოში წაღებს ხომ არ კერავთ?

— რატომ წაღებს? წაღებს ჩვენ კი არა, ჩვენი მუშკოპი ვერ შოულობს.

გამოვედით, გავიარეთ, წინ ერთი წელში მოხრილი შენობა გამოჩნდა.

— ეს რა არის?

— მუშათა საერთო საცხოვრებელი.

ეს საცხოვრებელი შენობა იდგა ქუდ-მოხდილი და ბოლო-მოგლეჯილი. სახურავი თითქმის გადახდილი ქონდა და მთელი შენობა გაშლილი იყო, როგორც სუფთა ჰაერისთვის, ისე წვიმის, ქარის და ბუნების სხვა მოვლენებისთვის.

— ეს რაიმე ახალი ტიპის შენობა ხომ არ არის?

— არა, შენობა სავსებით ჩვეულებრივია, მაგრამ ტრესტის ადმინისტრაციამ მუშების გასახლება მოინდომა და რადგანაც მათ ჯიუტობა გამოიჩინეს და ნებით არ გავიდენ, ამიტომ ადმინისტრაციამ სახურავი გადაართვა სახლს.

— ჰმ!

— ქვევით ჩავიარეთ.

— პური გეშოვებათ?

— პური საკმაოდ მოგვდის, როგორც სამრეწველო რაიონს, მაგრამ ჰიათურის მუშკოპის წყალობით 3—4 საათი და ხან მეტი გვიხდება რიგში დგომა,— სთქვეს მაღაროს მუშებმა.

— რატომ?

— იმიტომ, რომ მუშკოპს ეზარება პურის სავაჭრო დუქნების მოწყობა მაღაროებთან, ისე, რომ რიგში დგომა აღარ მოგვიწიოს. ამიტომ ზოგიერთი ჩვენგანი ღამე მუშაობის გათავების შემდეგ, ღამის 2 საათიდან მუშკოპის პურის დუქნის წინ იძინებს, რომ დილით ადრე მიიღოს პური.

— ჰმ! — მუშათა სასადილოები არის მაღაროებთან?

— არის რამოდენიმე, მაგრამ როცა გშია, შიგ არაფერია.

— მუშკოპს სანოვაგე ეშოვება?

— როგორ არა, ხორცის, ყველის, კარტოფილის, მწვანილის და სხვა ასეთების გარდა...

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ასე არის

— რატომ, რატომ?

— მაგას ალბად, მუშკოოპის მუშაკები გეტყვიან, ჩვენ ამის მეტი არაფერი ვიცით.

— ჰმ!

— მუშათა საქმიანი წინადადებების საქმე როგორ არის?

— ეარგათ: მუშებს შეაქვთ ასეთი წინადადებები.

— ადმინისტრაცია?

— ზოგს ატარებს, ზოგს არა.

— დაჯილდოების საქმე როგორაა?

— ო-ო! უკვე სამი დააჯილდოვეს 600 მანეთით (ყველა), ხოლო მუშათა წინადადებებით წარმოებამ მოიპოვა 800.000 მანეთის ეკონომია.

— მერე ასე ცოტა ჯილდო? ეს არის წახალისება?

— ალბად, ეს არის, მაშ სხვა რა იქნება! მართალია, ამდენი ეკონომიისთვის მეტი უნდა გაცემულიყო მუშეჩზე მაგრამ, ტრესტს ურჩევნია, თუ უფულოდაც წავხალისდებით.

— ჰმ! —შრომის დაცვის საქმე ხომ არ მოიკოჭლებს?

— მოკოჭლებით არა,— პირდაპირ კოჭლობს.

— რატომ, სპეცტანისამოსს, მაგალითად ხომ იღებთ თავის დროზე?

— თავის დროზე არა და ისე ხანდისხან ვიღებთ.

— მაღაროები განათებულია?

— არც უმაგისობაა, თუმცა ბევრ ადგილას ბნელშიაც მუშაობენ.

— წყალი ხომ არ დგას მაღაროებში?

— თუ სადმე გამოდის, დგას, ხოლო სადაც არ გაშოდის, იქ შედარებით სიმშრალეა.

— პირის დასაბანი წყალი, საპონი ხომ გეძლევათ?

— გვეძლევა კოლხელშეკრულების ძალით, ისე ჯერ არ მიგვიღია. ალბად, ტრესტი ფიქრობს, რომ ხელის დასაბან წყალს ჩვენითაც კარგათ მოვძებნით.

— ჰმ!—ლოთობა მოისპო?

— თითქმის ასი პროცენტით,— ჩქარობს პროფმუშაკი.

წავედით ბაზრისკენ. წინ რამოდენიმე ყაცი შეგვეფეთა. სახე აწითლებული ქონდათ.

— დღეს ხომ კვირაა, ეგენი სად დაითვრენ?

— კვირას, მართალია, ღვინით ვაჭრობა აკრძალულია, მაგრამ წვრილ - ბურჟუაზიული განხრის მატარებელი მიკიტნების ამბავი ხომ იცით... მაინც ყიდიან ჩუმად ღვინოს, რასაც აღვირი უნდა ამოედოს,— ამბობს მეორე პროფმუშაკი.

— მილიციამ არ იცის ეს ამბავი?

— იცის, მაგრამ ხომ იცით, უხერხულია ყოველთვის ჯარიმის გადახდევინება.

— ჰმ!

სამიკიტნოში:

— სადილი გაქვთ?

— როგორ არა!

— მოიტანთ და ცოტა ღვინოც მოაყოლეთ.

მიკიტანმა ჩაგვათვალიერა. მიხვდა უცხონი ვიყავით.

— დღეს ღვინო არ შეიძლება, კვირაა.

— რა გაეწყობა.

ჩვენს გარშემო ხალხი იჯდა. ლიმონათის ბოთლებით სავსე იყო მაგიდები, სახე ყველას ჭარხალივით ქონდა, თვალები ამღვრეული.

„ნუ თუ ლიმონათი აქაურებზე ასე მოქმედობს?“ მერე კიდევ, ნუ თუ ლიმონათით სადღეგრძელოების სხმა შეიძლება? ან რატომ არ შუშხუნებს აქაური ლიმონათი“?.

თურმე ნუ იტყვით, ადგილობრივი ხელისუფლების თვალის „ასახვევად“ აქაურ სასადილოებში ლიმონათის ბოთლებით იყიდება კვირაობით ღვინო. ამიტომაა, რომ ჭიათურაში ლიმონათის ბოთლების არაჩვეულებრივი მოთხოვნლებაა.

— ჰმ!

ახლა ადვილი ასახსენია, თუ რატომ იზრდება ჭიათურაში ლიმონათის ბოთლების იმპორტი.

— ჰჰჰმ!

1

ეროვნული ბიბლიოთეკა

თვითკრიტიკის რაციონალიზაციისათვის

(უპარტიო საველ ოქტიაბრევის მოსაზრებანი)

ზოგიერთები იმდენად გაკადნიერებულნიც კი არიან, რომ თვითკრიტიკის წინააღმდეგ აშკარად ილაშქრებენ.

მაგრამ, რამდენადაც თვითკრიტიკა დირექტიულ წესით აღიარებულია და შესაფერ დადგენილებითაც დამტკიცებულ - განმტკიცებული, იმდენად მის წინააღმდეგ გამოლაშქრება, ჩემის აზრითა და ღრმა რწმენით, შეუფერებელი და უმართებულოა.

ამიტომაც, სავსებით და მთლიანად ნიგვსალმები რა თვითკრიტიკის ფართოდ გაშლის აუცილებლობას, მინდა იმავე დროს ისევ და ისევ საქმის ინტერესისათვის საკითხის რაც შეიძლება კიდევ უფრო გარკვევა, გაღრმავება და გაფართოება.

თითქმის უკანასკნელ ხანებამდის თვითკრიტიკა წარმოადგენს რაღაც ჯერ კიდევ სავსებით ჩამოუყალიბებელ და უსისტემო მოვლენას.

ბევრ ადგილას ჩვენ საქმე გვაქვს თვითკრიტიკის სტიქიურ მოწოლასთან, რომელიც ჯერ კიდევ ვერ არის მოქცეული სათანადო კალაპოტში. და მე ვფიქრობ, რომ აღნიშნული სტიქიის სათანადო კალაპოტში მოქცევა, ესე იგი, თვითკრიტიკის ორგანიზაცია და მისი რაციონალიზაცია არის მიმდინარე პოლიტიკური დღის წესრიგის ყველაზე უფრო გადაუდებელი და საშური საკითხი.

რა წინადადებას ვიძლევი მე ამ მიმართულებით პირველ რიგში?

უპირველეს ყოვლისა და უფრორესად თოვლისა, ვფიქრობ მე, რომ აუცილებელია დაარსება თვითკრიტიკის საქმეთა მთავარ კომიტეტისა, ანუ შემოკლებულად — **მთავთვითკრიტკომის**, ანუ კიდევ უფრო მოკლედ — **მთავთვითკრიტიკის**.

ამით ჩვენ უმთავრესად ავლაგმავდით სტიქიას.

შემდეგი ნაბიჯები კი ამ მიმართულებით იქნებოდა უკვე შემდეგი ჩამოკალაპოტ - ჩამოყალიბება, ჩაღრმავებ - ჩამახვილება, ჩაგდებ-ჩაკარაბაკება და ამრიგათ ცხოვრების ჯვეულებში ჩაწვნა-ჩაგრება, ჩაქსოვჰაქარგვა-ჩაკვარახჭინება თვითკრიტიკის სტიქიურ ნედლეული მასალისა.

გუბერნიებსა, ოლქებსა და მაზრებში წესი და რიგი იქნებოდა დაგვეარსებინა მთავთვითკრიტკომის გუბ-ოლქ თუ მაზ-განყოფილებანი. წარმოებებში კი უნდა შევქმნათ საგანგებო კომისიები თვითკრიტიკისა, ანუ შემოკლებით თვითკრიტიკომები, იგივე— თეკაკები, რომელთა წევრებად უნდა შეყვანილ იქნან: ერთი—მუშათა წარმომადგენელი, ერთი — ადმინისტრაციისა და ერთიც — თვითკრიტიკის ადგილობრივ განყოფილებათა.

მუშებისა თუ თანამშრომელთა სათვითკრიტიკო მასალებს თუ წინადადებებს **თეკაკები**, საზოგადო კრებებზე მათ გამოტანამდის, წინასწარ თვითონ განიხილავენ თავიანთ სხდომებზე და გამოიტანენ მათ შესახებ ამა თუ იმ გადაწყვეტილებებს.

მაგრამ თუ რომ ეს გადაწყვეტილებანი არ აკმაყოფილებენ მუშებსა და მოსამსახურეებს, მაშინ ამ უკანასკნელთ ნება ეძლევათ აღძრული საკითხი ისევ აღძრან და გადაიტანონ **სამაზთვითკრიტიკკომში.**

სავალდებულო არც **სამაზთვითკრიტკომის** გადაწყვეტილება გახლავთ მუშებისა და მოსამსახურეებისათვის. და აქიდან აღნიშნული არადამაკმაყოფილებელ გადაწყვეტილებასაც უკმაყოფილო მუშები და მოსამსახურეები ისევე გადაიტანენ **საოლქო თვითკრიტიკკომში**, როგორც პირველ ამათგანში გადმოიტანეს ის **თეკაკადგან.**

მაგრამ ნუ ვინ იფიქრებს წინდაწინ, რომ საკითხი **საოლქო-თვითკრიტიკკომში** გადატანით იწურებოდეს.

სრულიადაც არა. მაშ, უქმად და უსაქმოდ ხომ არ უნდა იჯდეს **გუბთვითკრიტიკკომი?**

მაგრამ მოხდა, ვსთქვათ, ისე, რომ მუშები და მოსამსახურეები ვერც **გუბ-თვითკრიტიკკომის** გადაწყვეტილებამ დააკმაყოფილა. მაშინ ხომ არ არის საფრთხე იმისა, რომ საკითხი ჩიხში მომწყვდეულად დარჩება და მასზე ვერ ეღირსებიან ღირსეულ პასუხს დაინტერესებული პირები, ესე იგი, მუშები და მოსამსახურეები?!.

არა, არ არის, და რომ არ არის, ამისი უტყუარი საწინდარი გახლავთ **მთავთვითკრიტკომის** არსებობა, რომელსაც ერთად ერთს აქვს უფლება საკითხზე ავტორიტეტულ გადაწყვეტილების მიღებისა.

მაგრამ რომ მოხდეს ისეც, რომ **მთავთვითკრიტიკკომმაც** ვერ გასცეს ჯეროვანი პასუხი აღძრულ საკითხს, იგი ისევ შეიძლება გადატანილ იქნას წარმოებაში, ესე იგი დაუბრუნდეს ისევ **თეკაკას**, შემდეგ — **სამაზთვითკრიტკომს**, შემდეგ — **საოლქოს, საგუბერნიოს** და ასე დაუსრულებლივ...

მაგრამ **მთავთვითკრიტკომის** როლი მარტო ამით არ განისაზღვრება, ჩემი პროექტით მას ენიჭება აგრეთვე საერთო რეგულიატორისა და ხელმძღვანელის როლიც საერთოდ თვითკრიტიკის წარმოებაში, როგორც ცენტრში, ისე ადგილებზეც. ის იმუშავებს თვითკრიტიკის წარმოების ფორმებს, მეთოდებს, შინაარსს, განსაზღვრავს მის საზღვრებს, ჩარჩოებს, როგორც პარტიულ, ისე უპარტიო მასსებისათვის, ადგენს შესაფერ ცირკულიარებს, მიმართვებს, მომართვებს, ანკეტებს, ანგარიშებს, დროსა და ადგილების ნუსხებს, გეგმებს, თემებს, კვარტალებს და ინტერვალებს.

გუბ-ოლქ და მაზ-თვითკრიტკომები, თავის მხრით, განაგრძობენ ამავე საქმეს ადგილებზე, მხოლოდ ისე კი, რომ ხელმძღვანელობდენ თავიანთ მოქმედებაში მთლიანად და სავსებით **მთავთვითკრიტკომის** ინსტრუქციებითა და მითითებებით.

ასეთი წესით თვითკრიტიკა, რაღა თქმა უნდა, ჩაგდება მკვიდრ და მშვიდ კალაპოტში, მოწესრიგდება როგორც მთლიანად, ისე სავსებით, და მიიღებს შესაფერ დასრულებულს ფორმებს.

რაც შეეხება თვითკრიტიკას პრესაში, ჩემი პროექტის ცხოვრებაში გატარების შემდეგ, ისიც შემსუბუქდება და განთავისუფლდება ყოველგვარი გაუგებრობისაგან, ვინაიდან თვითკრიტიკის გატარება **მთავთვითკრიტკომის** ორგანოებში უკვე გულისხმობს, რომ აქ თავს მოიყრის, რეგისტრაციაში გატარდება (ანკეტებიც, თუ საჭირო დარჩა) და ჩამოყალიბდება ყოველნაირი თვითკრიტიკული გამოსვლანი. აქიდან ცხადია, ისიც, რომ **მთავთვითკრიტკომის** ორგანოები თვითონ მიაწვდიან ჟურნალ გაზეთებს ყოველგვარ თვითკრიტიკოებრივ საბეჭდ მასალას, რაღა თქმა უნდა, სათანადო ბრძმედში გატარებულს, ვისგანაც ეს საჭიროა, ვიზადადებულს, და ამგვარად ყოვლად მასალებს დასაბეჭდათ და გამოსაქვეყნებლად.

ვფიქრობ, რომ ჩემი პროექტი მოიხვეჭს საყოველთაო პატივისცემას და ცხოვრებაში მალე გატარების ძლიერს სურვილს ყველასაგან.

ღრმესი პატივისცემით, უპარტიო
საველ ოქტიაბრევი.

(გადმოღებულია რუსულიდან)

მზადდება სპეციალური ნომრები:

№ 46--ოქტომბრის რევოლიუცია

№ 47-- საიუბილეო--,,ტარტაროზი''-ს ხუთი წლის თავი

თანამშრომლებს ვთხოვთ **დაჩქარებით** მოგვაწოდონ მასალები.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რუსულ ჟურნალებიდან

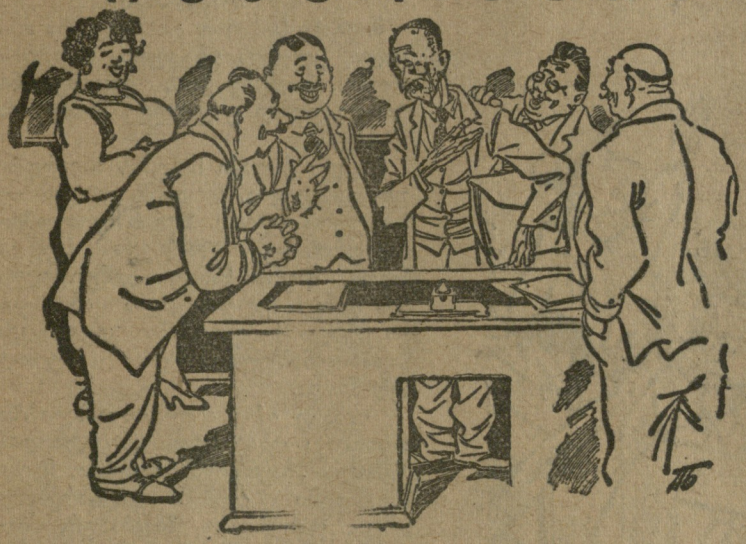

— ბატონო ჩემო, ბოლოს და ბოლოს ჩემს ადგილს როდის დამიბრუნებთ?
— დაიცადე კიდევ ორი-სამი დღე, ეს ერთი-ღა დაწინაურებული შეგვრჩა, რადგან ძალიან მაგარი გამოდგა, მაგრამ მალე მასაც ავუკრავთ ბარგ-ბარხანას.

„კროკოდილ"

დასასვენებელ სახლიდან — ბრიტანეთ დასასვენებელ სახლში... მე კი ვუდგები მოვალეობის შესრულებას — მე დასვენება მჭირია!

დაბრუ-ნებული: — ეხლა, ამხანაგებო, თქვენი ჯერია — წახვიდეთ

„კროკოდილ"

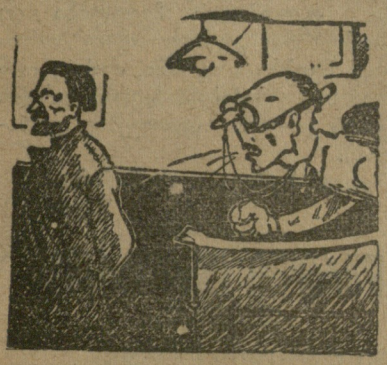

— ბიუროკრატები ხართ აქ!
— ვის შეურაცყობ შენ! როგორ თუ ბიუროკრატი ვარ, როცა წმენდა გავიარე და გადავრჩი?

„ლაპოტ"

სამხ. ამერიკაში ასამართლებდენ გაფიცულ მუშებს. ერთი მოსამართლე სასამართლოს პროცესის დროს ჭკუიდან შეიშალა.

ლმერთი: — შიგ არაფერი აქვს და რამ გადარია ნეტავი?

„ბეზბოჟნიკ"

სად მიდიხარ, კაცო? სმა ეხლა იწყება! დამაცადეთ! ამ პარტბილეთს სახლში დავტოვებ და ამ წუთში აქ გავჩნდები!

„ლაპოტ"

— აი ამ კაცს ჩვენს რედაქციაში მუდამ ექნება სამუშაო, რადგან ის წერილებსწერს მხოლოდ ბიუროკრატიზმზე.

„ჩუდაკ"

— მეეზოვედ გამგზავნეს! განა კაცი ეხლა თავის სპეციალობაზე მოეწყობა?
— თქვენ რა სპეციალობა გაქვთ?
— ქალაქის თავობა!

„ჩუდაკ"

წმენდამდი

— სად მიგაქვთ ეგ ლოგინი?
— განსახკომში. პროვინციიდან ჩამოვედი; სანამ ვინმეს ვნახავდე და გარკვეულ პასუხს მივიღებდე, ათითორმეტი კვირა მაინც გაივლის და ცარიელ იატაკზე ხომ ვერ დავეგდები?

სიმი.

კრებაზე

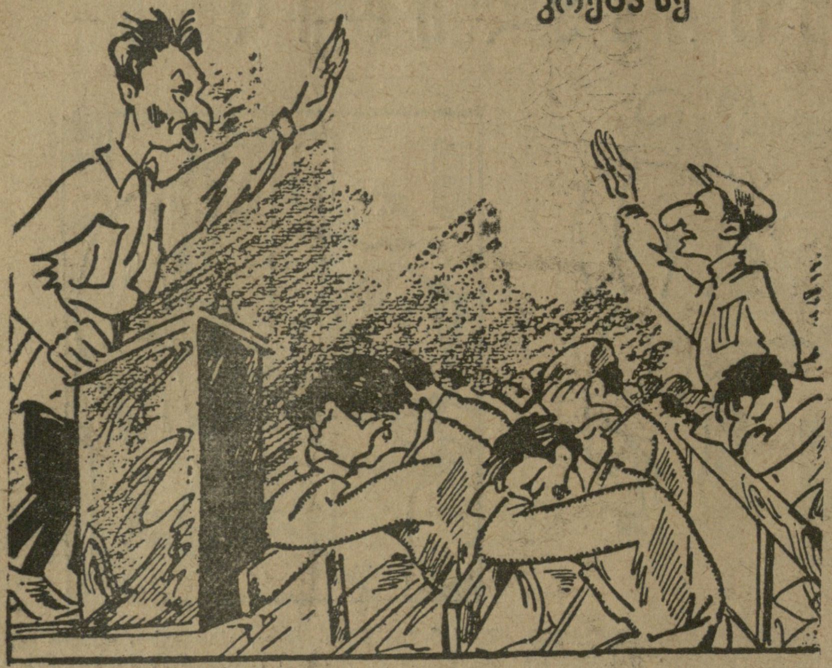

მომხსენებელი:—ვინ არის მომხრე, რომ მოხსენება ისევ გაგრძელდეს?

ახალმოსული:—თანახმა ვარ... სახლში ბავშებმა არ დამაძინეს, და აქ მაინც გამოვიძინებ.

ნამდვილი ამბავი

ოთხ საათზე დარაჯმა ზარი შემოკრა და ასოთ-ამწყობი მანჯგალაძე სტამბიდან გამოვიდა და მბეჭდავთა კლუბში გამოკრული აფიშა წაიკითხა:

— **დღეს მბეჭდავთა კლუბში გაიმართება მომღერალ როგატინის საღამო. დასაწყისი საღამოს 8 საათზე.**

— ახლა მაინც კი მოვიგე ჩემი ცოლის გული! — სთქვა მან და აჩქარებული დაეშვა შინისკენ.

საღამო 7 საათზე მანჯგალაძე თავის ცოლით შევიდა კლუბში.

— **8 საათზე დაიწყება, 11-ზე სახლში ვიქნებით** — გამოიანგარიშა მან.

გავიდა 8—9—10 საათი, მაგრამ საღამოს დაწყებას არვინ ფიქრობს. დაღლილ მუშებს მთქნარება აუტყდა. ნერვიულობა დაეტყოთ. კლუბს უამრავი ხალხი მოაწყდა. დარბაზში ტევა აღარ იყო.

— ამხანაგო, მიიწიე ცოტა.

— სად უნდა მივიწიო, თავზე ხომ ვერ დაგიჯდენ.

— მიშველეთ, ბავში დამეხრჩო.

— გამჭყლიტეს.

— ვაიმე, ფეხი!

ასეთი ჩოჩქოლი იყო დარბაზში, რომ ამ დროს სცენას ფარდა ახადეს.

— კერიას ნახირში! — იგრიალა ხალხმა.

— პატივცემულო და საყვარელო საზოგადოებავ, ვინაიდან, რადგან, იმიტომ, რომა, თქვენ დიდხანს მოგიწიათ ჯდომა, ამაღამ ჩემი მხურვალე ბოდიში. სამაგიეროთ თქვენ დატკბებით, როგატინი ხომ გაგიგონიათ, — ჯერ მწარე სჭამე, კვლავ ტკბილიო. მართალია, დაბრაზში ვერ ეტევით, მაგრამ... ხო, იმას ვამბობდი, პირველ ნომერს შეასრულებს სკრიპაჩი. უკაცრავად შემცდა, სკრიპაჩი კი არა პიანისტი... განაცხადა კლუბის მესვეურმა, გალსტუკი გაისწორა და ფარდა ჩამოუშვა.

მანჯგალაძე ცალი თვალით ცოლს შესცქეროდა, რომელიც ისე იყო გაკვეხებული ხალხში, რომ სულს ძლივს-ღა ითქვამდა.

— ბოშო, ვალერიანის წვეთების წამოღება რად დაგავიწყდა? —ნელი ხმით უთხრა ცოლმა მანჯგალაძეს.

როგორც იქნა დაიწყო საღამო.

როგატინი მართლაც დიდი მომღერალი ყოფილა. მისმა ტკბილმა და მოხდენილმა ხმამ მაყურებელთ სრულიად დაავიწყა ის ტკივილები, რაც იქ მიიღეს.

დილის ოთხი საათი დაწყებული იყო, როცა მანჯგალაძე შინ მოვიდა. 6 საათზე სტამბაში უნდა წასულიყო. ცოლს დაჟეჟილი გვერდები იოდით დაუზილა და პირდაპირ სტამბაში წავიდა.

გზაში ფიქრობდა:

— როცა საღამოს გამართავენ, ბარემ დილის ექვს საათზე გაათავონ. რომ იქიდან პირდაპირ სამუშაოზე წავიდე!

გამგეობა, ალბად, დააკმაყოფილებს მანჯგალაძის თხოვნას. ეს მას არ გაუჭირდება, რადგან მბეჭდავთა კლუბში საღამოების გვიან დაწყება და გათენებისას გათავება, ჩვეულებრივი მოვლენაა.

ივანიკა.

„შეჯიბრი"

ჭიათურა

მოვნახე საპატიო და მაღლობი ადგილი, კლუბის გვერდით, საქათმის ძირის. მოვნახე და... ვით ნერონი ტრაღიკულად გადავხედე ჭიათურის სივრცეს.

მთელი ქალაქი სიჩუმის ხავერდში იყო გახვეული. (ბოდიშს ვიხდით — პოეტური თქმაა). ზოგან მყრალი საბინძურის სუნი შხამავდა სუფთა ჰაერს, მაგრამ სანიტ - განყოფილების გამგეს კლდიაშვილს ამისთვის არ ეცალა — ლოგინში კედლისკენ გადაბრუნებულიყო და არხეინად ხვრინავდა.

უცბად იქვე ახლოს დაბლობში თედორეს უპატენტო სამიკიტნოდან ტკბილი „მაყრული" მომესმა. ჩვენი ამხანაგები იყვნენ. გაცხარებულ სოც... უკაცრავად, მამაპაპურ შეჯიბრს აწარმოებდენ ნუნუას ყლაპვაში. რადგანაც შეჯიბრი ჩქარი ტემპით მიმდინარეობდა და არავის რომ ხელი არ შეეშალა, თედორემ წყნარად და ნაზათ შემოხურა დუქნის დარაბა, და შეუდგა მოჯიბრეთა შორის დალეულ ღვინისა და სანოვაგის სტატისტიკურ ცნობათა შედგენას, ნუნუამ არ მოიშალა თავისი უკულმართი ჩვეულება და თვითმფრინავ „ცეპელინივით" ორთქლად შეიჭრა გოგრაში, რასაც თან მოყვა სავსე ჭიქების, ჰაერში ფრენა. ჭიქების ფრენამ ბოთლებიც გააზარისა...

შედეგს შემდეგში გაცნობებთ.

შაკო.

წერილი ტარტაროზს

ლანჩხუთი

თუ ლანჩხუთში ჩამოხვიდე
სამხრეთისკენ წადი.
ბაზრის ახლო მდებარეობს
კინო „განთიადი".
„მომესპე და გამომიწყდი"
ებრალიძე ესევ·
ეს რა წესი შემოიღე,
ეს რა დაგვიწესე?
გვითხარ ერთი: რასა შვრები,
ან აკეთებ რასა?
ან ჩვენ, ძმაო, რას გვატყუებ.
ან შენს შექმნილ დასსა?
წელი გადის, რომ პიესა
დადგი ორჯერ-ორი...
(ტარტაროზო, ესეც არი
მაგრად გასაჯორი).
ეპოს გამგე ებრალიძე
გაგვისუქდა ისე,—
ფეხზე დგომა ველარ ძალუძლივს იბრუნებს კისერს.
ესე ხშირი მივლინების
არის მოხალისე.
როგორც წავა ცარიელი,
დაბრუნდება ისე.

ბაზარი გვაქვს შესაზარი,
ალარაფერს არ ჰგავს:
აბინძურეს შეუპყრია
დაუძირავს ნაგავს. **ლია-ლუა.**

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბანაპირა უბნებში.

ᲕᲙᲘᲗᲮᲕᲔᲚᲔᲑᲡ

ამოსჭერით ეს ადგილი, შეავსეთ და გამოგვიგზავნეთ:

1. გაკმაყოფილებთ თუ არა ჟურნალის შინაარსი (ტექსტი და მხატვრობა)?

2. რას უნდა მიექცეს მეტი ყურადღება?

3. კიდევ რა განყოფილებებია ჟურნალში საჭირო?

4. როგორია ჟურნალის ტექნიკური მხარე?

5. რა აზრისა ხართ ახალგაზრდა მხატვართა გვერდზე?

6. თქვენი საერთო შეხედულება ჟურნალის ავ-კარგიანობაზე

ჩემი მგზავრობა

საჯავახო — ბერძნის-წყაროს

5 წელიწადი დაკანკალდა, რაც გურიაში არ ვყოფილვარ, არც ძალიანი საქმელი, არც ჭყინტი ლობიე, არც ნიორი-წყალი, არც ადესეს ღვინო და არც ფქვილისლობი და ყველი—ამ ხნის განვლაში ჩემ პირში არ ჩასულა.

იმ დღეს ევიღე თვარა ოტპუსკი, ფხეკა მუადინე საჯავახოში.

ამას თქვენთან ვამბობ, ცოტა გამოცვლილი გახლდით კაცი. კვირეს ამერიკულში ერთი სერთუკი და ერთი გალსტუკი ვიყიდე (ჩვენებურად ხამუთს რომ უძახიან). ჩევედი სტანციაში,.

სწორედ ეს მინუთები გახლდა ჩვენი საბედისწერო, „ისბოშჩიკებმა“ უმოწყალოთ დოუწყეს ტყავება ხალხს. მეც ვთქვი — ხუთი მანეთი ჩემი ჯამაგირის მეექვსედიამეთქი და გოუყევი ნელონელა ბერძნის-წყაროსაკენ.

ბერძნის-წყაროზე ჩემი ჩასვლის ამბავი ყველას მოდებოდა. ნემეტარი აპირპირებული იყო ვალოდიე ძნელაძე, რომელიც ორჯერ ზედიზედ მყავდა „ტარტაროზში“ გაწერილი. შემომხედა თვარა ვალოდიამ, შემომიკურთხა და შემომიკურთხა: „ჯერ იმას ამოუწყდეს და გადეებუგოს ოჯახი, ვინცხამ შენ წერა გასწავლა. მერე და ქვეყანაში რომ თავი მომჭერი: ვალოდიეს სამიკიტნო ხალხს ტყავს აძრობსო, ახლაც გააგებიე ქვეყანას, რომ ვალოდიე გააკოტრა ნისიებმა და ნალოგებმა და დუქანიც „მიპეჩატებულია-თქვა“.

მივედი სახლში.

ჩემმა ძმამ ერთი კი მაკოცა, მარა რომ მნახა ხელინწროთ ჩევედი, მერე ზედაც არ შემომხედა.

გზის გაკეთების კვირეული გამიეცხადებიენ. გლეხებმა ეზოში დამინახეს თუ არა, გამიგდეს წინ და იმ ერთ კვირეს სიქა გამართვენ. მერე იცოცხლე მოუსვი ტფილისში მარა წელები ეხლაც მტკივა.

ძნელ-ოღლი.

ოზურგეთი

ეპოს სასადილო

სტოლი, სკამი არეული, თუ დაჯექი ისიც, კმარა.
ერთი კვირა რომ უცადო, არვინ გაჭმევს სადილს, არა.
თუ გელირსა მოიტანეს კერძი: ხარჩო ანდა ბორშჩი,
ფულზე არვინ შეგაწუხებს, ადექი და წადი, მორჩი.
მომტანი არ გეკარება, ბევრს დაუცდი, ულაპავ ბუზებს,
ჩვენი ფული ვის რად უნდა, ეკლებიან თავზე

„ტუზებს“.

ცენტრალური მაღაზია

ვით ქაოსი, თუ ბურუსი არეულა ყველაფერი,
ვხედავ—გამგეს დაჰკარგვია შიშისაგან სახის ფერი,
შეკერილი არა სჩანა, არც ჩეკია, არცა ფული;;
ვინ მოირგო, მან წაიღო, პალტო არის დაკარგული.
ჰო-და, ძმაო ტარტაროზო, გთხოვ, რომ ნახო ჩვენ

„ეპო“:

ძველი ფლანგვა და ზარალი, რაც ვითმინეთ კმარა,
— ინანო.

გამოკვლევაზე

ცენტრიდან ინსტრუქტორი ჩავიდა სოფლად გამოკვლევაზე. თავი მოიწონა და რუსულად კითხა გიორგი ცინცაძეს:

— უ ვას კრუუკოვ ესტ?

გიორგიმ ბევრი იფიქრა, რომ გაეგო შეკითხვა და ბოლოს უპასუხა:

— კურუშკა ვიყიდე, მაგრამ ვილაცამ მოიპარა. ისე წყალი კი კარგი მაქვს.

ივ.

პატაკი აბაშიდან

ჰო, იმედია, ტარტაროზ, ამაში დამეთანხმები,
რას გავს აბაშის სადგური, რას ხედავს ჩემ-ნაცალებზე
უსაქმოდ დაყიალობენ ყოველდღე „ახალგაზრდები“,
ჩხუბს არავინ ერიდება: ჰაერში ფრინავს კვარტები!
პარასკევი დღე, მზიანი, როცა დადგება დაბაში.
გაიძვერები იღვიძებს; გლეხს მანეთს ართმევს აბაზში:
ლატარიები თუ გინდა, აქ იმდენია ძამია,
მგონი, იმდენი დაბაში ტყემალიც არ მიჭამია,
მერმე თუ გინდა ფართალი: ჩითი, მიტკალი, ნარმაო,
ყობოს და კონდრას დუქანში იკითხეთ მსგავსი რამაო
მასიურია ბაზარში პირუტყვთა აჯანყებაო:
ღორს მიაქვს ყველი კალათით, პატრონი იგინებაო.
აქვეა წივილ-კივილი, ძაღლები მეტად მკაცრია;
ნეტავ ვიცოდე რას შვება ბაზრის ადმინისტრაცია?
თუ კი მოგინდათ, სადილი, ხარჩო ან მოხრაკულიო,
მებონეასთან იკითხეთ და აგერევათ გულიო.
„გრანდიოზული საღამო“ პარასკევით იციან,
ფოსტა მოფრინავს წერილით, იქვე ქალები უცდიან.
„მფრინავი ფოსტა“ მოფრინავს, საღამო გამართულია,
ქეიფი, დოლი, გიტარა, სუფრაზე ბუქნას უვლიან.
ერთი კლუბია დაბაში, მოდაზე აშენებული,
კილო ბოქლომი ადვია, ისეა მიძინებული...

საველ გოგია.

„მეცნიერი“.

— რას ჩაჭკირკიტებთ მაგ წიგნს მეგობარო?

— თარგმნას ვაპირებ.

— მერე გამოსცემენ?

— მაგ არ მაინტერესებს. უნივერსიტეტში მინდა წარვადგინო და დოქტორის ხარისხს მომცემენ.

— სხვის ნაშრომში?

— მაგას ვინ დაგიდევს, შრომა თუ სხვისია, თარგმანი ხომ ჩემი იქნება?

შეჯიბრი

— რატომ გაქვთ ამხანაგო თავი შეხვეული?

— გუშინ ღვინის სმაში შეჯიბრი ჩავატარეთ. მე გაჭიმარჯვე და შურიანმა ამხანაგებმა კეტით თავის გამიტეხეს.

სიმი.

წერილი მასწავლებლისადმი

(ბოსლევი)

ბატონო ბიქტორ, მოგილოცავთ უბედნიერეს დღეს, რომ ჩისტკას გადარჩით. სანამ სასწავლებელში თქვენთან დავდიოდი, საცოშვილო წელი მომწყვიტა დოქტორ და ხაჭაპურების თრევამ ხუთი ვერსტის მანძილიდან. გაკვეთილი რომ დაიწყებოდა, უპირველესად იმას მიხსენებდი: „ბღარო, დოქტორ სად შეინახეო“. თუ ვერაფერს ვისწავლიდი, ფეხებზე მეკიდა. დარჩენით მაინც არ დავრჩებოდი ქე ვიცოდი მე თვალდამსილმა და ამის მეტი რა ჯანდაბა მინდოდა. მე თუ არ ვისწავლიდი, ჩემი შვიდჩარექიანი დოქტორ ხომ სწავლობდა!

ბიქტორჯან, როდესაც ღვინის სმაზე [illegible] ზედ იდ მეუბნებოდი: ფული მოიტანეო.

რას ვიზამდი, უნდა მომეტანა, თორემ სკოლიდან გამორიცხვაც მომელოდა. დედა რავა დევიღუპე. რავა ტყუილად შეგაჭამე ამდენი ღვინო და ქათამი... ამდენი ფული და ღვინო დაგახარჯე, და სამს რომ სამი მიუმატოთ, ესეც არ ვიცი რამდენი იქნება. ოთხი კლასის დამთავრების მოწმობა ქე მომეცი.

დეილოცა ჩისტკა, ვენაცვალე იმის მომგონს ამომყარა შენი გულის ჯავრი. ასე იცის ჩემმა მოტანილმა ხაჭაპურებმა, ხომ ჩაგამწარეს . ოი, დეილოცა იმ ჩისტკის სახელი. სცენაზე რომ გამოგიყვანეს და გაგაწითლეს ჰიმპილასავით და ჩამოგითვალეს შენი კარგი საქმეები. აბა, რავა გეგონა.

გწერს თქვენი ყოფილი მოწაფე ხაჭაპურაშვილი.

ბინის პრიზისი (ქუთაისი. სას.სამ. საკრედიტო ამხ ბა)

თამ

აი არ გეგონოთ!... მუშაობენ!

ცნობათა მიღება

ბუჭას (აქვე). თქვენი მოთხრობა იმდენად სერიოზული და ტრაგიზმით სავსე აღმოჩნდა, რომ მის წაკითხვის დროს ტარტაროზს გულის ფრიალი აუვარდა, თვალები მიელულა და, რომ გაწმენდილ ბიუროკრატის ქონით შეზავებულ „ჯოჯოხეთის კაპლებით“ არ მოგვებრუნებია, „სასწრაფო დახმარების“ გამოძახება დაგვჭირდებოდა. იმითაც დაკმაყოფილდით, რომ პროკურატურას გადაურჩით.

თქვენ იწერებით, რომ თქვენში დიდი პოეტური ნიჭი არის: დღეში ასი ლექსის დაწერა შეგიძლიათ, მხოლოდ საჭიროდ სთვლით თანაგრძნობას და მაგ „მალალ ნიჭის“ თანდათანობით განვითარებას.

ნიჭის არსებობის რა მოგახსენოთ, და ქართულ ზეპირ-სიტყვიერებაში არის ასეთი ანდაზა:

ააფრინე ალალიო,
რაც არ არი, არ არიო.

მ. ველ. პირელს ((ახალ-სენაკი) — ზაქარია ხალალიას შესახებ გვატყობინებთ:

ძველად იყო ჩინოვნიკი,
ახლაც არის კაცი დიდი,
სასამართლოში მსახურობს,
— გაიძვერა, კუშტი, ფლიდი.
ატყავებდა უწინ გლეხებს,
ქონდა მეფის პაგონები,
მას არ მოსწონს ახლანდელი,
ცანონი, თუ „ზაკონები“.

ასეთ კაცს რომ ახლანდელი „ზაკონები“ არ მოსწონდეს— ბუნებრივია, მაგრამ ის მოვლენა, რომ ზემოაღნიშნული:

„სასამართლოში მსახურობს
და მფარველობს „ანგელოზი“.—

არანორმალურია და თუ ტყავთან ერთად გულიც არ შეიცვალა, მალე გაფრინდება თავის „მფარველ ანგელოზთან“ ერთად.

მიტრო გოგბიას (ახალ-სენაკი). თქვენგან გამოგზავნილ წერილში აღნიშნულ მისამართს ასე ამთავრებთ: „მიერთვას მიტრო გოგიას“.

ტარტაროზიც ასრულებს თქვენს დავალებას და... მოგართმევს პასუხს თქვენს წერილზე:

გოგიავ მიტრო,—
სჩანს მუშამ გიმტრო.

სერიოჟა მინასოვს (თელავი). თქვენს წერილში ვკითხულობთ:

„თელავის ძაფსახვევი ქარხნის კომკავშირის უჯრედს უნდა ჩაეტარებინა ორკვირეული სოფ. ნაფარეულში... გამოცხადებული იყო საღამო-წარმოდგენა, რომელიც არ შესდგა. მოვიდა მხოლოდ სასულე ორკესტრი, გლეხები გადავიდენ საცეკვაოთ და ითხოვეს დაეკრათ ლეკური.

— ლეკური არ ვიცით. — უპასუხეს მათ
— შამილი დაუკარით.
— არც შამილი ვიცით.
— აბა „ნაურსკი“ დასცხეთ.
— არც „ნაურსკი“ ვიცით..

ჩვენის აზრით, ისეთ გუნდს და მის მეთაურს თავში ტარტაროზის ჩანგალი უნდა დაგცხოთ.

ნ-ს (ქუთაისი)— თქვენი წერილი ასე თავდება:

... დაწინაურება ვერსად ვეღარ მივიღე. მარა ერთი უყურო უნდა ამ აპარატს წმენდას... ყოველ შემთხვევისათვის მზად უნდა ვიყო — თუ სადმე კი გამოჩნდა, კარგი ადგილი, ვეფხვივით დავებდღნები თავზე....

ხომ გაგიგონიათ: „საქონელი პატრონს ემგვანებაო“ და თქვენი წერილიც სარედაქციო კალათის გოდორს ვეფხვივით დაებდღვნა.

გულოს (აქვე).— როდესაც ტარტაროზმა გადაიკითხა თქვენი „ზეშთაგონებული“ თქმულება, პირველად დააპირა მსოფლიო ენათ - მეცნიერთა კონგრესის მოწვევა ზოგიერთ თქვენ მიერ ხმარებულ სიტყვების მნიშვნელობის გამოსარკვევად, ტარტაროზი მწუხარებამ მოიცვა. საბედნიეროდ ეს მდგომარეობა დიდხანს არ გაგრძელებულა.

„რაკი მსგავსი ჩვენ მასალა
დასტამბული გვაქვს წარსულში,
პლაგიატად ჩაგეთვალოს,
„გენაცვალე კაკალ გულში“.

მ-ს (აქვე). თქვენს გამოგზავნილ წერილში ვკითხულობთ:

ცოლი გამექცა და სხვა ქმარს გადაყვა. რა არის მიზეზი და როგორ მოვიქცე?

პირველი საკითხის შესახებ მოგახსენებთ, რომ „ტარტაროზის“ რედაქციასთან ჯერ კიდევ არ არის დაარსებული „ცოლის გაქცევის მიზეზების გამომრკვევი ბიურო“.

მ. მთიელს (სენაკი). მოგვყავს ზოგიერთი ადგილები თქვენი „სიზმრის ახსნიდან“:

„ბორისი სერგია რომ ნახოთ სიზმარში, ცხვირი მეტრო გაგეზრდებათ და ყოყოჩა გახდებით.

იპოლიტე როგავა რომ ნახო — მეორე დღეს აუცილებლად პორთფელს შეიძენთ.

ჩვენ, თუმცა არც სიზმარი გიწამს და არც მისი ტრადიციული „ახსნები“, მაგრამ თქვენს „სიზმრის ახსნას“ კიდევ დაუმატებთ:

ტარტაროზი ნახო სიზმარში — ქაღალდი და მარკის ფული გეზარებათ!

„უსაშიშრესი საფრთხე", ანუ უცხოელი ჩვენში

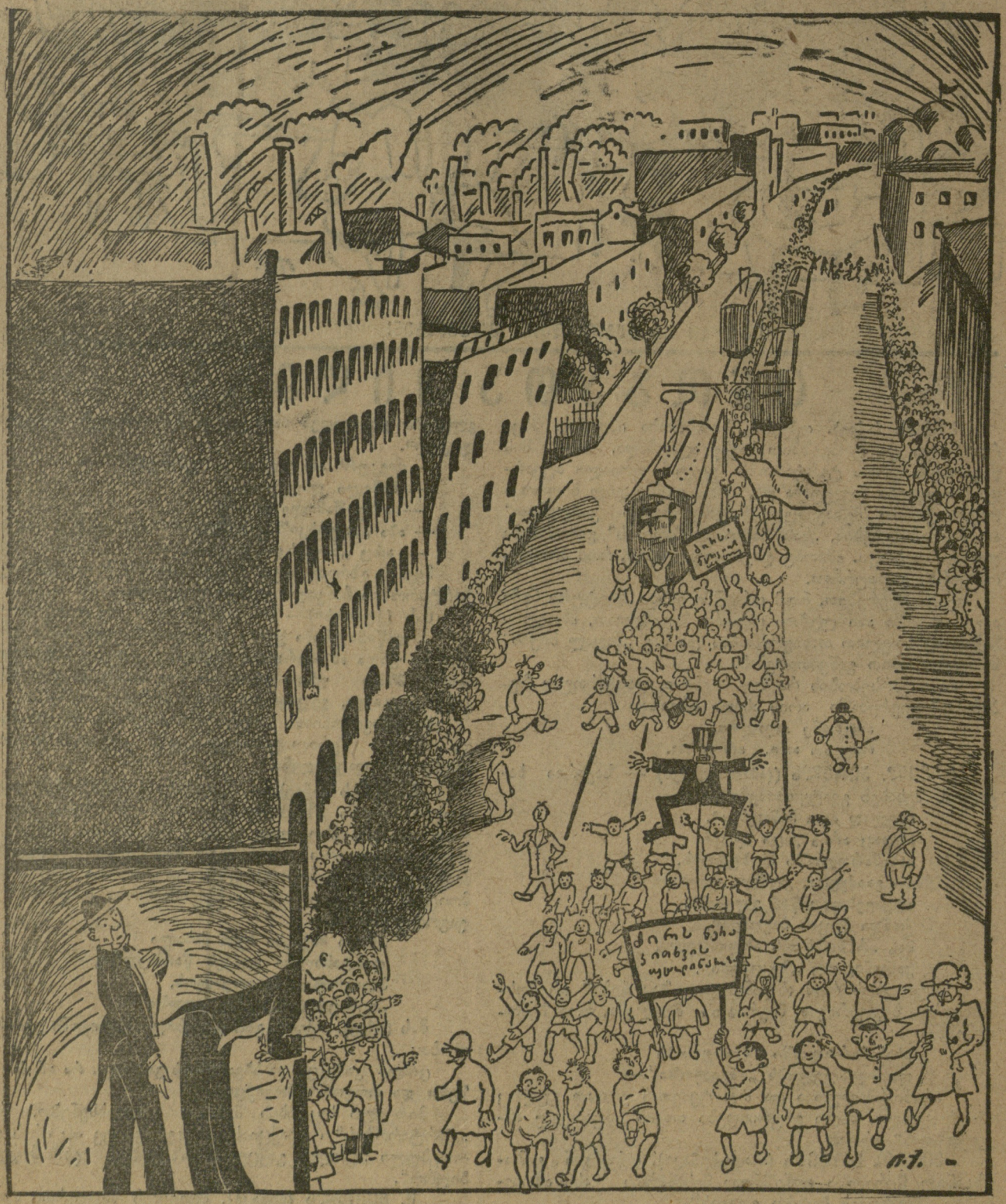

— ტყუილი იმედი გვაქვს, რომ მომავალი თავისთავად დაამარცხებს საბჭოთა კავშირს!

რედაქტორი: სარედაქციო კოლეგია გაზ. „მუშა"-ს გამოცემა.

პოლიგრაფტრესტის მე-5 სტამბა, კაშის ქ., № 68. მთავლიტი № 1645.